

Kilátás a Mimazonból

Megdermedek attól, amit a napsugarak idefönt a felhőkkel művelnek. Hozzá még a mahagóni álfal felől szóródó, abszolút haszontalan dinamikus fények, s ahogy a pincérek rángatózva rohangálnak, mint a paralitikusok, a mellényzsebükön izzó monogram testvériségében, viszonyainkat könnyedén modellező oldalpillantásaikkal – attól félek, ha egyikük elmegy mellettem, beletörli a hajamba a kezét. MR, Mimazon Restaurant, egy életforma jelképe, a feladattól felajzva végül kijutnak a szigetnyi asztalok közti folyosókon, csak a kívánságok, a rendelés tételei töltik ki a lényüket, nagyon szimatolni se kell, hogy érezzem, porig ég bennük minden egyéb gondolat.

Nézem a lassú mozdulatot, Dina kiold egy gombot absztrakt mintás felsőjén. A testem egyelőre szilárd és erős, csak hogy nem reagál a megszokott módon, működését felfüggesztette a csend. Nem Dina, hanem a mélyen lent tenyésző város családias, de legalábbis elevenen ható zajai után érzek erős vágyat. Arra számítottam, hogy a szomszéd asztaloknál ülők beszédfoszlányai kisegítenek, de mintha egy némafilmet néznék, csak a szájak mozgása látszik, rejtett mechanikával működtetett bábok tátognak mindenfelé. Hogy kerültem én ide? Legalább tíz éve nem voltam magasabban a sugárúti konferenciaközpont lepukkant kilátószintjénél, most meg itt szívom a fogam a mennyei fények ölelésében. A Mimazon felhőkarcoló tetején elhelyezett üvegbúra keleti irányban túlnyúlik az épület peremén, mintha a semmi jól betömörített alapzatán nyugodna, az ember nem mer a tekintete után gondolni, annyira zavarba hozza a szőnyegmintaként kiterülő város látképe. A semmi fölött egyensúlyozó üvegpadrón a néhány kivételezett, bátor ember úgy ülhet az átlátszó asztallap mellé helyezett átlátszó ülőkékű székre, mintha felkérték volna, hogy szarja le az egész világot. Míg az ételre vártunk, folyton ez járt a fejemben, hogy ez a hely másra nem is alkalmas, csakis az ilyen kétértelmű üzenetek megfogalmazására. Körülöttem minden életveszélyesen semmilyen, már ha az értelmet keressük a világ apró tényeiben, jelenségeiben. Mit keresek itt Dinával, téném föl újra a kérdést, holott ez nem is igazi kérdés, csakis Dinával, Dina révén kerülhettem ide. Régen szerettem, emlékszem minden érintésére, a nyomában ütészzerűen fellépő tudatzavarra, és arra, milyen könnyű lett volna mellette maradnom. De az ő világa mindent agresszívan korrodál, a családja fölemészti az ellenállni képtelen embereket, aki nem tud megfelelni bizonyos elvárásoknak, egy darabig, mint a székem az erős üvegpadrón, ugyanígy lebeghet a város fölött, aztán elengedik.

Nem is nagyon kellett Dinára nézmem, hogy tudjam, benne is túl sok kérdés dolgozik, a csillagközi térben idegesen roppant egyet-egyét a teste, mocorgott, várt, először legyek tisztában magammal. Nagyon pontosan tudtam, miért kaphattunk itt asztalt, engem már az ötvenedikről tovább induló gyorslift közelébe sem engednének. Ellenőrzés alatt tartanak most is, ha Dina egyet jajdul, felnyalábolnak

és visznek, idegen testet az istenek közeléből. Elvinnének akár ebben a pillanatban is, mert semmi jogom itt lenni, a szerelem olyan törékeny építmény, hogy az ennyire masszívan uralt városokhoz nem is igazán illik.

Elvinnének, s ez végzetes lenne, tudom jól, viszont amit innen látok, annyira lenyűgöz, hogy talán az életemnél is jobban hiányozna. Nem láthatnám a folyó szikrázó csíkját, rajta a hidak varratát, vagy ahogy a határzáron túl az öböl felé sietében látszólag elveszti a kontrollt erői fölött, s jobbra-balra rándul, aztán újra el kéne felednem a szétkapott hegy oldalától a város felé kígyózó erőművi vezetékeket, vagy a messzi északon a tengert, a kikötő konzolára pakolt játékkonténerek kiismerhetetlen színsorait, és a táncoló darugémekeket, a vattapamacsokként odaragasztott teherhajók karéját – majd csak akkor látnám újra mindezt, ijesztően valószínű méretarányban, és bizonyára utoljára, ha a két markos legény leér velem a Mimazon csúcsáról, s elvisz az autóval a dokkokhoz, hogy senki ne akadjon többé a nyomomra.

Hála az égnek, egyelőre ez a lány engem akar. Délután mindenre felkészültem, megteszem, amit kér, lefekszem vele, ha kívánná, de nem fogom szóval tartani, nem csevegünk. Amióta kijött a kórházból, fárasztóan okos. A bálon még egy szende kislánnyal táncoltam, akinek csípőficama volt, de miután megműtötték, két évre rá egy összerakott mozgású, az érzéseitől elválaszthatatlan, akkurátus kis nő került elém. Két év ágyhoz kötve – nagy idő. Sokat tanult, megtanította az élet erre-arra. Míg fölfelé jöttünk, talán százig is elszámoltam a gyorsliftben, némán, de lehet, hogy üvöltve, ez az ilyen liftek üzemzaja. Száz másodperc alatt, mint egy hipergyors adatkábelben, átáramlott belém Dina tudásának java, s ehhez elég volt a szemébe nézmem. Tudja, mindent meg fogok kísérlni, csak hogy utálhassam. Muszáj ezt tennem, hogy ellenszegüljek a mindenhol hallható misztikus kórusnak, mely szerte a városban annak a nevére hangol, aki ezt a lenti és fenti világot is kettészakította.

*

Dina apja két év alatt fölvasárolta a két szomszédos városnegyedet, mindenkinek a nyakára nőtt. A nép megtanult óvatosan mozogni, megtanultuk, hogy vissza kell fognunk magunkat, ha talpon akarunk maradni. Nem látványos terrorra kell gondolni, ez a fickó ettől sokkal cinikusabb, ügyel a látszatra. A látszatra és a részletekre. Első generációs értelmiségi, méret után készült zakója is félremegy egybenyitott testén, a nyakkendői csálék, cipője orra feláll, övcsatjának aranyos ragyogása csak néha üt elő, ha a valószínűleg elvből leszívatlan hasi zsírpárnák mozgása enged. És ez a hendikep az ő részéről éppen elég ok a párbajszerűen űzött túllicitáláshoz. Ami ingyen van, azért is pénzt kínál, de ha valami nem eladó, azt kártérítés nélkül elragadja. Az összetartás helyett a hódítás és térfoglalás a vezérelve, körültekintően formált eljárásrendje azonban kifogástalan: ha nagy váratlanul elpatkolt valaki az elmúlt két évben, egyetlen rossz szót nem lehetett mondani Abram Kvietre. Mégis, kinek jutna eszébe, hogy panaszkodjon, amikor nem ő volt soron. Aki él, nem kapálózik. A határain túlterjeszkedett, majd új formájában lezárt Monalee negyed lakói megtanulták a leckét, lehet sóváran vágyani rá, hogy metropoliszok nagyméretű vásznán keressük magunkat, de célszerűbb a kicsiben meg-

festett terekhez szokni. Itt építkezés már nem lesz, bontás se nagyon, a végsőkéig ismerős marad minden, ki se provokálhatjuk a váratlant, örülünk hát, hogy nem rekedtünk kívül. Mert aminek a látványától megmentettek minket, az a hivatalos csatornák egyöntetű megállapítása szerint a romlásnak kitett külvilág. Mi pedig, ahogy egyszer részegen elemeztem is az erre kevésbé fogékony barátnőmnek, Horzinak, középpontja lettünk a *bent*nek. Mellesleg ő sem tudott ennek örülni, ki tudja miért, de ő mindig is olyan bizonytalan volt, ha bármivel szembesíteni akarták. Szarrá ment minden a falon túl, kérdezett vissza megnyúlt arccal, akkor mi olyan nyugtalanító abban, hogy nem láthatjuk? Speciel én szerettem volna látni azt a pusztaságot, mert a külvilág egy merő pusztaság, mint azt mindnyájan *tudjuk*, miként a lelkünk mélyén azt is, hogy például innen, a Mimazon csúcsát záró üveg-buborékból, ebből a jól őrzött látványnyílásból ez a tény éppenséggel nem igazolódik.

Kviet egyébként *köztudottan* nem a módszeres gazdasági számvetések embere. Szokott hirtelen döntéseket hozni. Egy ilyen karakterű pasasnak nem jön jól, ha lánya van, főleg, ha a csemetéje szerelmes típus. Ahogy most ülök a megjátszott közömbösségbe dermedt luxusétteremben, jól esik elképzelni azt a pillanatot, amikor Dina erőlyesen követeli tőle a randinkat, és a válasz azonnal érkezik, durván, lehengerlően és... hatástalanul. Az ízes férfihang és az édes dohányfüst elindul az apja felől a naivitásának burkát fessegető lányarc felé, ott részben megreked, részben más útra tér, és Kvietben megképződik a felismerés, hogy utána kell engedni újabb, érveket továbbra is mellőző, ám lassan könyörgésbe hajló mondatokat, mindhiába. Milyen érdekes, hogy nem tudjuk, mikor döntenek felőlünk!

A nagy ember nehezen hall meg szívből szóló kívánságokat, nincs fogalma a magányról, éveken át egyazon állapotban látta a lányát, felőle akár kómában is lehetett volna, fel sem tűnt a fejlődés vagy a visszaesés, még ez a leszorított apai szeretet is kitörölte a remény fokozatait, úgyis csak a végeredmény lesz a lényeg, gondolhatta a paraszt. Mit időzzön a lánya ágyánál, a kisimított kórházi takaróra szegezett szemmel hallgatva az orvosok látnoki beszámolóit, ahogy átszellemülten modellezik a nagy embernek a gyógyulás labirintushoz hasonló útját. Minek ácsorogjon ott negyedórákat, közben vívódva egy kis gyomortáji karcolgatással, mellkasi nyomással, a merev fejtartás miatti nyaki fájdalmakkal, védekezve minden fronton, ahol az önvád csak ártani tud neki – amikor a lányának csak színtelen vázát láthatta volna, ha ránéz, mert a megátalkodott gyermek egy raktárban elhelyezett bábu embertelen nyugalmával dobott le magáról minden szánalmat. Amióta a műtét lehetősége felvetődött, s válogatott műszerekkel dolgoztak rajta, szótlan és semleges gyermek lett. Szegény Kviet! És én, akin majd csattan az ostor! Ugyanis Dinát nem a posztoperatív kockázatok, a nehézkes ízesülés vagy a problematikus végtaghossz, vagyis a test menthetetlen és élethosszig tartó aszimmetriájának tudata nyomasztotta. Vallomásából jól ismerem ennek a fordulathoz a hátterét, én lennék a hunyó. A cserfes, imádnivaló, de kis hibája miatt soha komolyan nem vett kislányt az első szerelmi csalódás némította el; ahogy láttam, lefutott benne egy program, mely nem csak a kifejezés értelmét homályosította el, hanem eltörölte mindazt, amit romantikus regényekben a boldogabb napok emlékének neveznek. Mondhatnánk, hogy egyszerűen csak felnőtt, ismeretlen titkot fedezett

föl, és a titkok izgalmát szeretjük, talán jobban is, mint önmagunkat, nem utolsósorban azért, mert feszülten lehet összpontosítani rá. Dina viszont, és ezt nagyon nehéz egyelőre átlátni, felfogni a jövőre vonatkozó jelentőségét, inkább letisztult, csakhogy ahhoz, ami összegződött benne, senkinek sincs hozzáférése. A forma semmiről sem árulkodik, a tartalma ugyanúgy lehet révült áhítat vagy kiérlelt boszszú.

A nagy ember tehát, aki még tőlem is kevesebbet tudott lánya követelésének hátteréről, roppant nehéz feladat előtt állt. Azon túl, hogy a csemetéjét szeretné otthon tudni, mérlegelnie kellett, miként ereszthetne idegent a gonddal művelt kertjébe, különösen egy magamfajta, akit a fanatizmusuk margóján sem tűrhetnének, egy autonomistát, egy művészt. Az ő köreiben mindközönségesen alvó ügynöknek tartanak, hiszen köteteim jelentek meg, és az egyik versemnek köztudottan azt a címet adtam, hogy *Isten halott*. Az érinthetetlenek bűne a halandóság, ez bizonyára Kviet elsőrendű meggyőződéseinek közé tartozik, legalábbis remélem, s talán ezért van, hogy hiába nem akarom, mégis szeretném elképzelni, amikor az addig stabilan álló férfiből lánya követelése hallatán kiszakad a füst és a méltatlankodás elemi robaja, majd fordul vele egyet a szoba, vagy amennyiben mégis szabad ég alatt történt az eset, a hatékonyan birtokolt földfelszín, az elzárt negyed védelmi hálózata, sőt, mind a messi tájak is, a külvilág, bolygónk hódítása előtti idomai. Az élet nem tündérmese, ha valaki sok ember gondját viseli a szívében, alig jut idő eldönteni, mi az igazán fontos. Kvietnek sem maradhatott olyan veszett sok ideje kitalálni, hogy nézne ki, ha eltakarítaná a veszélyes közelségemből a lányát, vagy amire gondolni sem merek, a lánya közeléből engem. Ha nagyon mélyre ások, sajnos azt látom, hogy még éppen így van minden a legjobban. Ma estig legalábbis egyemberes zenekar maradhattam ebben a förtelmesen muzikális városban.

*

Nem mondhatnám, hogy körzetünk leválasztása, a szabadság és a védettség közti átcsapás váratlanul ért. Tavaly ősszel lehetett észlelni az első jeleit, hogy valami nincs rendben. Arra sétálva, ahol a tengerszoros túloldaláról alig egy évtizede érkezettek a színpompás homlokzatú házaikat felépítették, a tökéletes üresség fogadott, mintha mindegyik kötött alaprajzú kis lakrészből gondosan kiszivattyúzták volna az életet. Egyik a másik után húzta le a rolót, s csak hosszas érdeklődés után lehetett kiszedni valamit a szakmájukból adódóan arrafelé portyázókból: olyasmit emlegettek, hogy este még látták őket, a megszokott stílusban váltak meg az árujuktól, adták is volna, de valahogy sajnálták is, meg kell élni, ez van, mondta a hi-tehagyott mosolyuk, aztán reggel már ez fogadta az arra bolyongót, a feszesen záró spaletták, a miniatűr hátsókeretek örökzöldjein zavartalanul bandázó verebek egybehangzó őrjöngése, a percről percre gyűlő por, s a támfalak réseiben máris felrobbant gyommagok. A boltok vakon álltak egész nap, egész héten, s aztán ebbe egészen könnyen bele lehetett törődni. A távoli rokonságban fejét felütő betegség, váratlan és sorsfordító gyász, sutyorogtak valamit, de el is szállt az első széllel, hiszen annyira mellékesen volt csak idő akkortájt sutyorogni, meg aztán az ilyen népek nagy hanggal jönnek, de piszok nagy csendben tűnnek el.

Ekkor még nem is, igazából csak novemberben, amikor a hidegre való tekintettel előlről kezdené az ember az ismerkedést mindennel és mindenkivel, s az újdonság erejével hat rá, mennyi dolga lenne a másfajta világ háziasításával, szóval a komolyabb, szörmegalléros kabátok előkerülésekor állt össze a kép, hogy valami nagyon hiányzik, éppenséggel a szörmegalléros kabátban nekiveselkedő sok-sok polgártárs, és minden, ami róluk jutna eszünkbe. Én magam november végén, a prolongálható sportsikerek ünnepének előestéjén, vagyis szezonkezdetkor ébredtem rá, hogy na álljunk csak meg, miért is nem tűnt föl ezeknek a jórészt számozott utcákból álló negyedeknek a bunkerjellege. Egészen pontosan mikor váltak ilyené? Amikor ráébredünk valamire, a dolgok folyamatjellege kezd minket érdekelni, ezt is akkor tanultam meg, mert abszolút hidegen hagyott a gépzsírtól szagló, furnérlemezekről kopogó műhelyek, a kényelmetlen érzéssel eltöltő közvetlenség miatt egyébként is került kisboltok, indiszkrécióra rángató családi mosodák és választék nélküli díszáruüzletek bedeszakázása, pláne a mentesítésekért a hivatalokba visszajáró jöttmentek köddé válása, de hogy végrehajtottak bizonyos leplezhetetlen trükköket az idővel, este vagyok, reggel nem vagyok, és az ismerősen jellegtelen valamiből összehozták ezt a mégiscsak felzaklató hiányt, hogy optikai csalódásos hókuszpókuszok révén kicseleztek mindenkit, az több mint bosszantó. És amikor egy típus kikopik, majd utána még néhány, a legutolsó veszélyeztetettsége olyan, mintha gyomorszájon vágnának. Egy nap a csaphoz lépsz, inni akarsz, s mikor túlcordul a víz a pohár peremén, hagyod folyjni. Míg a víz csobogását hallod, erősen gondolkozol, mi a baj, amikor elzárod a csapot, a csendből tudod meg, hogy minden olyan követhetetlenül egyforma lett. A barátnőm, Horzi nem értette, mit kell ezen fönnakadni, nem értette a dolgok filozófiáját, de engem, és kétlem, hogy ezzel egyedül lennék, az illúziók felbátorítanak, én az ilyesmihez elég jó alapananyag vagyok, épp ezért elég hamar le is lehet hűteni.

Néhány embernek körülöttem szintén baja lehetett a napi rutinnal, az arcokon uniformizált kérdő vonás rendezkedett be, mintha kultuszt csinálnánk belőle, hogy ugyanazon törjük a fejünket, vajon mit kell ilyenkor tenni. Mert az emberek, legalábbis páran a kínálatból megmaradtak körülöttünk a gátak, magaslatok föl-emelkedése, a feneküket vesztett árkok áthidalhatatlanná tágulása ellenére is, és úgy tűnt, hogy pont annyi ember maradt, amennyire szükség van – ez volt, azt hiszem, a legravaszabb húzása Kviatnek, elültette a fejekben, hogy darabra megvagyunk, és a minőségi kérdéseken rágódni éppenséggel népellenes aknamunka, arról nem is beszélve, hogy soha még nagyvonalúbb kísérlet nem folyt a célból, hogy az elfekvőbe irányítsuk a többség és kisebbség kérdését. Vannak emberek, szó se róla, csak hogy igen furcsán viselkedett mindenki. Egyik nap észrevettem, hogy a férfiak többsége ácsorog, zsebre dugott kézzel strázsál, karba font kézzel téblábol. A férfiak nem mennek sehová, ellenben olyanok, mint a rögzített radarok, mértékkel kibocsátanak, s észrevétlenül fognak jeleket, távolságot és magasságot mérnek, jelektől benyugtatózva állnak csöndben, nem idegesek, mert nem akarnak idegesnek látszani, ez volt a legfontosabb teendőjük. Ha elmegyek az utcán egy-egy férfi mellett, már nem a nőkre gondolok, s ez világbotrány, hanem erre az intimitást nélkülöző felderítő technikára. A nők viszont javíthatatlanok, rokonszenvesen nagyvonalúak, ha a közlekedésről van szó, néha csak úgy nekiin-

dulnak, látszólag céltalanul, s ha egy kirakat előtt hirtelen megtorpannak, a háromhat-kilenc sarok óta mögöttük lépkedő alakok nekik ütköznek. És ha a férfiak vesztegelnek, míg a nők portyáznak, az még a leválasztás előtti világban sem volt jó ómen. Az, hogy a leválasztás után a szokások rendjének fölborulása, az életritmusok és mozgásirányok láthatatlan folyamatainak összezavarodása ebben az ismertetőjegyben fejeződött ki számomra, nem lehet véletlen. Minden arra vall, hogy köze van ennek az egésznek a szabadsághoz, de a szabadsághoz abban az értelemben, ahogy a formák és felületek lélektelen rendjéről beszélünk, ami úgy van rendben, ahogy éppen neki tetszik, mert tetszik neki, hogy ilyenre lett csinálva. Készen van, és ebben éli ki a szabadságát, de én már valahogy kívülről nézhetem csupán a csendes és mellesleg láthatatlan működését. Nehezen rágtam át magam a fogalmi zűrzavaron, de talán akkor jutok közel a lényeghez, ha azt mondom, ez a zárolt terület, ahová beszorítottak minket, annak ellenére, hogy közismerten egy bűdös nagy kurva, egyszerre csak eldöntötte, hogy a tisztességtelenség csúcsaként ezentúl monogám lesz. Isten él, Abram Kvietnek hívják, és övé az egyetlen nő.

Ideáig elég könnyen eljutottam, volt reggel, amikor már kis híján kiböktem, mi van, közelében voltam, hogy mondjak valami érdemlegeset, de a testemen átfutó, alig észrevehető remegések miatt nem folytatódott egyik gondolat sem, és másnap reggel előlről kellett kezdeni mindent. Nem vagyok gyáva, szeretem a kérdéseket megválaszolni, bár belátom, a kizökkentésemhez elég egy radikálisan új probléma, rögtön minden energiámat arra fordítom, s Horzi azokban a napokban állított döntés elé, hogy vagy gyerek és házasság, tetszőleges sorrendben, vagy őt nem látom többé. Meglepett a kiállása, az elterpeszkedős fajtából való vagyok, ha éjjel megszomjajztam, fölkeltettem Horzit, hogy hozzon nekem vizet, s ő zokszó nélkül hozott is, de ebben megmakacsolta magát: a *Bibliát* emlegette, nem tudom, miért, hol van abban, hogy Horzit el kell venni. Kétféleképpen lehet ehhez hozzáállni, én a másik módon igyekeztem, kerestem a bajt. Egyre tüzesebb együttléteinket addig ismeretlen hidegség követte, és egy férfit mindig megbotránkoztat, ha dugás után nem neki jut eszébe flegmán elnyúlani.

Aztán, valamikor decemberben lehetett, de még jóval karácsony előtt, amikor Horzi már nem is főzött otthon, ültem a Jolly's-nál, ebéd helyett steaknek nevezett mócsingot rágva a falra szerelt tévét néztem, az új szokás szerint a készülék le volt némítva. Egyszer csak megjelenik a képernyőn a területünk térképe, ugyancsak szokás szerint a jobb felső sarkában Kviet jólfésült arcképével, s mit látok! A bunkerjellegű utcabokrok ismerős rajzolata valahogy mintha összement volna. Bizony isten úgy nézett ki, s körülöttem a kis étteremben mindenki egyszerre tette le, ami a kezében volt, s kicsit fölemelkedtünk a székeinkről. Jól láttuk, biztos határaink, közkeletű nevén a *leválasztás* szabálytalan köríve mintha újra hegesedne, fölötte változékony formájú foltok képződtek, és a peremek mentén, már jobban kivehetőek voltak a piktogramok is, úgy tűnt, *kívülről* ütközőzóna szerveződik. Emberek fonadékából álló sereget szimbolizáló képecskéket biggyesztettek mind több helyre, melyek ahelyett, hogy megnyugodtak volna ott, hónapok óta kondicionált, legrosszabb reflexeinket ébresztgetve villogni kezdtek – ki kellett mondani, akármilyen paranoid feltevés, odakint a régóta félt tömedéknépek gyülekeztek. Már vala-

mi emberfej tátogott a monitoron, amikor eszembe jutott, le kell nyelnem a falatot, s mire a sört megittam, végiggondoltam mindent. Miért is ne, kinézem ebből a Kvi-etből, követem a híreket, tudom milyen nehéz ellenségek nélkül. Tudom, hogy állandósult a háborús veszély, és ettől függetlenül is, nincs ma kifizetődőbb dolog, mint belenyúlni a messzi távolban gusztustalanul hemzsegő tömegbe, és ami a markunkba akad, ilyen kicsi piktogrammá zsugorítva idetenni őket a déli hírek képernyőt betöltő, dinamikus előterébe.

*

Izgalmas napok jöttek, beindultak a találgatások. Az utcákon most már mindenki mozgásba lendült, feldultan járkáltak az emberek, mint a vadak, amikor letisztul bennük, hogy be vannak zárva. Sokan, akiknek addig még volt halvány esélyük a karantén kijátszására, most a legrosszabbra számítottak. Mielőtt a védmű kemény lett volna, mint a fagyott föld, megelőzte némi titkos kishatárforgalom, de a tél most minden ilyen lehetőséget egy-egy jégdugóval torlaszolt el, ezt kaptuk a szép ünnepek helyett. Páran azonnal siránkozni kezdtek, de számomra mindez eleinte nem jelentett túl nagy változást, anyám idősothona a határon kívül maradt, néhányszor beszéltem vele telefonon, azt mondta, jobb ez így, úgyis csak nagyokat hallgattam az ágya szélén ülve, a telefonba legalább muszáj valamit mondanom. És ebben igaza volt, mert ha nem csináltam zajt, a csend azonnal megülte a lelkem. Volt ebben valami bizonytalan tudatosság, hogy a zajkeltésre legalkalmasabbnak a beszédet jelöltem ki, igaz, pár nap után erről le kellett tennem. Hogy is mondjam, nem nagyon volt kihez szólnom. Kimentem az utcára, és a nemrég még lehorgonyzott, majd nekilódult emberek addigra köddé váltak, alig lézengett pár hozzám hasonló, rálátást kereső, ajkait gyanakodva összeszorító alak. A letisztult terepen messzire szaladt a tekintet, a megszokott épületmonstrumokat láttam, még mindig úgy gondolva rájuk, hogy csak kívülről tűnnek üresnek, valójában nyüzsgnek bennük az emberek. Csakhogy ezek az épületek elvesztettek valamit a lényegükből, semmilyen potenciális energiát nem lehetett felvenni a közelükben, így idővel, kényszerűen, haszontalannak és kifosztottnak, üresnek kellett gondolnom őket, és erős késztetést éreztem, hogy részt vegyek a benépesítésükben. Mindegyikében. Határozott közösségi impulzus volt ez, kár, hogy nem igazán bizonyult tartósnak.

Nem úgy a fejfájás. Kibúvókat kerestem. Ritkábban jutok szexhez, hitvány kajákat eszem, és bármerre indulok, kivagyok attól, hogy mindig van egy pont, ahonnan vissza kell fordulnom. Ezért a krónikus fejfájás. Vagy azért, mert döntéseket kéne hoznom. Szöknöm kéne innen, de hogy lehetne szökni, ha itt van, éreztem, itt a falakon belül van az, ami miatt még muszáj maradnom. Vagy aki miatt: ablakokba képzelt arcokról van szó, legalább minden második ablakban lehetne egy alak, várakozástól megviselt ábrázat, leejtett vállak, de amint rápillantok, mindegyik azonnal lebukik, mint a céllövöldék mechanikus szerkezetei. Micsoda képzelenség, hogy nincs a parkban kutyaugatás! Eltűnt a tésztát nyújtó, húsgolyócskákat görgető, gyengéden mosolygó lány a Super Fideor állandóan nyitott konyhaajtaja mögül, pedig ami csapkodás onnan kiszűrődött – azelőtt kétsaroknyiról is hal-

latszott. A diszkontáruházakban péntek délutánonként is kényelmesen elfértem a gondolák között, ahonnan a pocsék ízű fagyasztott halakat szereztem be. A pénztáraknál nem voltak sorok. Ha kiléptem, megfigyeltem, azonnal felhő rándult a nap elé, nehogy meglássam az árnyékomat. A madarak némák, szárnyzuhogás kiiktatva, az autók mintha mind villanymotorral lennének meghajtva, az aszfalt és a gumi felületi érintkezésének zaja megszűnt. A templomokba beleszáradt a csend, harangozást hónapok óta nem hallani. Kitűzhetek valahová egy listát, mi a hasznos a közös jövőnk tekintetében – tiltólistát lehetetlen kirakni, végtelen hosszúságú lenne –, és valószínűleg csak az került föl rá, ami egy élőkép részeként is elmenne, vagyis ami mozgásával nem robbantja szét a temetői áhítatot. Temetőit, bizony, épkézláb magyarázatnak tűnt, aránytalanul sokan kerülhettek a föld alá, mert az úr nem szippantja föl őket, és lehetetlen, hogy csak én keressek kapcsolatot másokkal, magányos sétálóként. Idegeket felőrlő gyászmunka várt rám. Sajgott a halántékom, állandósuló nyomást éreztem a tarkómon, elég hosszú időt vett igénybe, hogy rájőjjenek, mégsem emberek fogják kioldani belőlem a hiányérzetet, ezeket a ragaszkodó migrénes tüneteket.

A zaj, a működés moraja iránti vágyam emelkedett ki minden bajom közül. A belvárosi betonmonstrumoktól azt vártam, hogy addig nézhessem őket, míg megmozdulnak, életre kelnek, surlódó-recsegő hangot adva, az elmozdulások helyén színpompás olvadékot kibocsátva megcsavarodnak, felém hajlanak, és éppen a bennük pezsgő étlettől lesznek képesek erre. Akkoriban gyakran álmodtam zsúfolt aulákról, nehezen megközelíthető lépcsőházakról, ami bizony – és most nem az agyi impulzusok keltette lebegésről és kontúrталanságról beszélek – elég misztikus közeg volt, mert a képek sorozatában sehol sem voltam én, akkor meg kibogozhatatlan, honnan nézve van zsúfoltig tele az aula, ki nézi, és aki nézi, tényleg azt látja-e, amit remél. Mert amit az egyik oldalról csoportosulásnak vélhettem, egy másíkról antropomorf, óriás virágládák díszsorává vált, melyek fölött a zárt terek megmagyarázhatatlan eredetű léghullámai mozgatták a nyomorúságosan indázó növényeket. Az öltönyös, nyakkendőös üzletemberek és kosztümös üzletasszonyok, akik ennek a városnak az összképéből soha de soha nem hiányozhatnának, csak azért bukkantak föl nagy ritkán, hogy aztán teljes erővel nekiszaladjanak a semminek, és eggyé váljanak vele. Minden, aminek jelenvalósága nem szorulhatna igazolásra, néma csöndben lényegült át vagy semmisült meg. A gépek és a természet közömbössége, a város bágyadt és boldogtalan külseje: ez a vadonatúj és feszes álöltözet, a fantasztikus hidegség és az abnormális érzékcsalódások, mind erősítette a hangzó jel utáni vágyam.

Ezekre az álmokra nappal is emlékeztem, a többire soha. Sétáim során, akár-hogyan, de ehhez igazodnom kellett. Egyszer például elhatároztam, ha az izoláció újabb fokára léptünk, találjunk ki ezt-azt, virágoztassuk föl aktivitásom helyszínét, mondogassuk például, hogy mindennek megvan az előnye. A rengeteg pazarlás után meg fogjuk látni a szépségét a sajátszerűségnek. Lassanként mindent megoldunk önerőből: a fényt is máshonnan kapnánk, lenne egy külön csillag a falakon belül lévőik számára, természetesen külön Hold is, apránként átállna a szervezeteink, hogy más összetételű levegőt legyünk képesek belélegezni, és ki kéne munkálnunk, elsősorban védelmi okokból, egy kódolt nyelvet, amit csak mi érthetünk.

Szóval valami olyasmi kezdett mocorogni bennem, hogy ha így megy tovább, előbb-utóbb megfojt minket a védelem, talajtalanná, gyökértelessé válunk, de egy titkos és hatékony mozgalom átsegíti a mi közösségünket a klasszikus forduló-pontokon. Van itt potenciál és kötőerő – ebben jó volt bízni. Más egyebet nem tettem, nem merném kijelenteni, hogy vádaskodni akartam volna. Nagyon is óvatos ilyenkor az ember; hajlamos voltam félreértések sorozatára gyanakodni, hiszen ha kicsit is óvatlanok vagyunk, máris azon folyik a vita, ki a paranoid. Ilyen ez a berendezkedés, ilyen a világunk, az alapkérdéseket naponta föl kell tenni, s amíg lehet, le kell magunkról rázni a vádakat. Ellenség van a kapuknál, csak érzékekkel nem érzékelhető. A megriasztott emberek, akik sosem túloznak, de mindig félnek, kimerülten visszatértek rejtekükbe, ezért a csend titkos *összehangoltsága*. Néhány különforma, illetéktelen alak lézeng a kirakatüvegekben tükröképét keresve, állítólag hangosan sóhajtozva és hümmögve, ráadásul ok nélkül bezárt kocsmák és pubok ajtószárnyait rázzák irtalmatlanul, a parkban belerúgnak a fák és cserjék lehullott termésébe, hogy csak úgy csattan a lengő fémkukákön – érzékekkel már ez sem érzékelhető. Tervezett folyamatok részei vagyunk. Ki itt a paranoid? Életünk minden percét foglyul ejtette ez a kérdés, melyet arctalan jelenlétünkkel is megerősítettünk.

Hogy ki a paranoid, arra pedig nagyon egyszerű a válasz. Példának okáért Horzi, aki, miután a Jolly's-ból ingerülten hazaérve levertem a havat a csizmámról, majd a híradóra akartam terelni a szót, kapásból azt vágta a fejemhez: végre szolgáltattak nekem valami kézzelfogható okot. És ez a találati pontosság, ez a célérzékenység szokatlan volt tőle, percekig szóhoz sem jutottam. Hallgattam, miket összezagyvál, hogy mire készülnek a *férfiak* a *férfiak* világában, ha a *férfiak* kitalálnak valami szórakozást maguknak, vagyis a *férfiak* közösségének, s mondta még, csörtetett előre ezen a vonalon, pedig csak annyi történt, hogy hazafelé tartva épp a régi tőzsdepalota főhomlokzata mellett haladtam el, meg is álltam, olyan visszhangosan roppant a lépteim alatt a fagyos hó, a kabátom ujján is hogy ragyog minden, mondtam magamban, vannak itt még tartalékok, nem muszáj mindent annyira sötéten látni, ez is csupán egy pillanat a napból, s milyen boldogság tölti el az embert már attól is, ahogy az anyag szálain a hókristály fönnakad. S ahogy felnéztem a mégiscsak kopottas portikuszra, az oszlopfolyosó fölötti, funkcióját vesztett vésetre, hirtelen a pénz jutott eszembe, amely itt lehet valahol a várossá előléptetett városnegyedben halomba gyűjtve, pontosan ott, ahol az ilyen ravasz húzásokat kitalálják, mint ez a mai, hogy legyen már valami más céltáblája is a méltatlankodásunknak, mondjuk az ellenünk feszülő idegenek összeesküvése. A parvenük álkulccsal matatnak a siker kapuján, bejutnak, közönséges és megfélemlítő testek és egók, de akkor már virággal a kézben lépkednek, a vagyon odaadó szerelmét elfogadva. Mi meg a sapka alatt meginduló izzadsággal találgatjuk, hogy eljött-e már az idő, félni kell-e tőlük. S abban a másodpercben már az is tiszta volt, hogy a sors szórakozik velem, mert megcsörrent a mobilom, egy évek óta nem hallott női hang mindenféle körülményeskedés, bemutatkozás vagy szabadkozás nélkül annyit kérdezett tőlem, hogy láttam-e a tévéhíradót. Dina volt az.

Nem azt mondta, hogy szia, rég nem beszélünk, hogy vagy, én így meg úgy, és ezért kereslek vagy azért, hanem mintha csak ebéd előtt váltunk volna el, s míg

én a Jolly's-ban ettem, ő vásárolt valamit magának, előtte szigorúan megbeszélve, hogy ebben az időpontban hívni fog – úgy szólt hozzám, mint akinek nem számít az idő. Ez eléggé rémisztő volt, mert aki az idővel így számol, a távolságról se gondolhat sokat, s mi van, ha a közelemben van, esetleg azért hív, hogy fussunk össze, én pedig hogy nézek ki, behavazva, borotvátlanul, a fogaim közt kajamaradékkal, meg aztán mi a fenét mondanék neki, ha idetoppanna élém. Szerencsére erről szó sem volt, kis idő kellett hozzá, hogy rögzítsem, milyen lelkesült vagyok, csak mert Dinával beszélek, s ugyanennyi, hogy meg is rettenjek, mert máris mi van: ígéző hangjától, éreztem a vastag kabát alatt, szorul ki belőlem a levegő, zsugorodik a bőröm. Közben Dina elmagyarázta, hogy *egyszer egy férfi mellett* megtanulta, ha valami nagyobb volumenű esemény készülődik, akkor előtte el kell rendezni a fontos dolgokat, és ezért találkozni akar velem, mondta is hol, a Mimazon főbejáratánál, holnapután este. Kinyögtem, hogy jó, de már le is tette, és egészen hazáig önkívületi állapotban botorkáltam, micsoda fenyegetés bújhat meg a szavai mögött, mert a férfi, akitől tanult, úgy számítottam, csak az apja lehetett, a hatalmas Kviet.

Persze hogy beszartam, tekintve, mi történt velünk régen, s emlékezve, mit mondott most: *nagyobb volumenű esemény, fontos dolog*, szentül meg voltam róla győződve, hogy ezek most leszámolnak velem. Horzi meg csak nyomta, hogy milyen szórakozást találnak ki maguknak a *férfiak*, acsarkodás a külföldiekkel, csak hogy ne kelljen hosszú távra felelősséget vállalni semmiért. Abban az állapotban föl sem fogtam, mire gondol, nem akartam beszélni, nem akartam semmit, mert tőlem akartak valamit – ezt olyan pontosan megéreztem, hogy egy vastag könyvet tudtam volna írni ellenségeim szervezettségéről és elszántságáról. Alaposan bejedtem, és mindenféle hülyeségeken törtem a fejem, talán kiabáltam is, hogy fogja már be Horzi a pofáját, ezek engem kalibernek gondolnak, nagy hatású költőnek talán, aki csúnyán elbánt Abram Kviet lányával, pedig én csak hajszálvékony íveket és egyeneseket rajzoltam egy papírra, és most ráfognak, hogy betűk voltak. Dühös voltam mindenre, ami meg mert moccanni a lakásban, bőszen lengettem az ökleimet, s a tettegesség első jelére, rövid csomagolás után Horzi úgy tűnt el melőlöm, mint a tengersizoros túloldaláról érkezettek a színes házaikból – észrevétlenül, de látszólag üdvös következményekkel.

*

Kérdezgettem magamtól órákon át, erős respektussal, miért bántam volna én el a nagy Kviet lányával? Olyan esendőek voltunk, én ráadásul talán nem is lehettem több még, mint egy tereptárgy, aki észrevétlen megfigyelőként próbál információt szerezni saját magáról. Minden vád alól felmenthető az ilyen, szinte gyerek, akárcsak Dina. Bár az ő esetében a tömegbe való belevezést sok minden gátolta.

Bonyolult összetételű szépség volt az övé. Jól emlékszem első találkozásunkra. Egy padon ült a csatorna partján, ott, ahol kisebb parkszerű kiöblösödés vezet a Myriam kórház erdősített területéhez, a városrész tüdejéhez. Egyféle átmeneti tér ez, úton a beton mederben csillogó víztől a méterről méterre hátráló *természet* felé, csalóka megoldás, ugyanis ha kivesszük a képből a pár száz hektáryi fát, ép-

pen a forgalmasabb utakat célozzuk. Régebben nagy élet volt itt, de most egy tervezett szoborállítás miatt karhatalommal is őrzött kordonok kerítik el. Akkoriban viszont divat volt kiülni a víz mellé, padok sora állt rendelkezésre, fiatalok, öregek jutottak el ott a felismerésig, hogy éppen mennyi időt pazarolnak el az életükből. Nem volt kenyerem az ücsörgés, de ahogy megláttam Dinát, könyvvél a kezében, abban a hétköznapi pozitúrában, melyet ezer és ezer okos lány tanul el tizenéves korában, leülni támadt kedvem. Közel kerültem hozzá, pedig volt még hely a pad túloldalán. Egy ideig csend volt, majd megszólalt, jó hogy az ölébe nem teszem a lábam, s amikor visszakérdeztem, odategyem-e, az illedelmesnél mélyebben a szemembe nézett, majd megvonta a vállát. Ezzel tulajdonképpen el is intézett, kiállítottam magamról a bizonyítványt, vagy olvasta Beckettet, vagy nem, annyit elkönyvelhetett, hogy van nálam egy határ, nehezen állok ellen a viselkedés terrorjának, pedig ha tudta volna, mit képzeltem magamról! Szóval semmiségekről csevegtünk, egy nagy és hírneves középiskola közelgő bálja is szóba került, mire észrevettem magam, meg voltam hívva. Mikor felálltunk, elköszöntünk, akkor láttam, hogy sántít.

A bálba elmentem, de elkeveredtünk egymástól, túl jó nők voltak mindenfelé, rezegetek a mellék és a seggek, kint volt minden a kirakatban, nem akartam aznap éjjel a valóságost, a különleges jobban izgatott. Még éjfél előtt elém állt Dina, hogy legalább felkérhettem volna. Nem is ez volt a baj, hanem amit utána mondott. Félrehúzódtunk egy csendesebb zugba, homályos történetbe kezdett az egyik barát-nője szerelmi öngyilkosságáról, s arról a bizarr szemérmességről, mely meggátolt minden bennfentest, hogy őt, Dinát felvilágosítsa az öngyilkosság mikéntjéről. Hogy autóval csinálta vagy kiugrott valahonnan, kötél, vonat, méreg vagy mi végzett vele. És így, mondta Dina, miközben tényleg megszeppentnek és tanácstalannak tűnt, *az egész értelmetlen lett*, de olyan nagyon értelmetlen, hogy visszahatott az indítékra, titokká, s így érinthetetlenné, végső soron tabuvá tette a szerelmet is – és most, ha már nem kérem föl táncolni, mert bizonyára szégyellem, hogy biceg, legalább arról világosítanám föl, hogy *ez a szerelem*, a mi szerelmünk is tabu, főleg kettőnk előtt, nem más ez velünk és bennünk, mint céltalan és időleges túlterhelés? Sírt, maszatos volt az arca.

Rövid idő alatt kétszer alázott meg. Azzal, hogy képes volt komolyan gondolkozni valamiről, aminek én még a létéről sem tudtam. Nem is hogy képes, hanem: hajlandó. Hogy rá mer kérdezni a szabadság szigorú szabályozottságára, az otthonosság akkor még olyannyira nem is magától értetődő ellenőrzöttségére. Gyűlöltem ezért, és csodáltam. Kimentünk az épület elé, megfogtam a kezét, nem tudtam, mit fogok, pedig legalább akkor már tudnom kellett volna, hogy ez nem másé, hanem Dina keze. Aztán ami jött, nem csók lett, hanem csak maszatolás, szolid, tapogatózó. Pedig mint a filmekben, egyszerre fordultunk és hajoltunk egymás felé, épp csak nem nyíltunk meg. Nagyon kínos lett a csönd utána. Sok volt ez így egyszerre, zavartuk egymást, mint két okos ember, ha mást akarnak, de attól, hogy akkor szétváltunk, visszakísértem, s bizonyára látta még, hogy más lányokkal is táncolok, az esténk, s a rákövetkezők korántsem váltak zavartalanokká. Fölhívott, én is hívtam, és a telefonban eleinte igencsak iparkodtunk, hogy kitoljuk a szakítás határidejét, védelmi vonalainkat erősítettük, mert rettegtünk

attól, hogy tényleg van köztünk valami, és ha van, akkor az a valami véges. Tudtam, milyen közel az idő, amikor még gonoszabbnak kell majd lennem, mint a bálon, és hét nap alatt, mint az Úr a melójával, el is jutottunk a vágyból táplálkozó gyűlölet teljességéig, ahonnan nincs tovább. Azonban Dina valamivel rosszul kalkulált, a miénkről azt hihette, hogy egy kapcsolat későbbi, kidolgozottabb változata, amikor már közös emlékekkel is operálunk, szinte csak azokhoz viszonyulunk. Nem egymáshoz tartozunk, hanem egymásnak. Elfelejtjük a hangot, amelyen megszólal a másik, a beszéd zörejét, és csak az a fontos, mit mond, melyik szófordulattal akar kifarolni a másik, vagyis én. Mert én voltam ilyen szigorú szisztéma szerint felügyelet alá vonva, és ez az állandó, precíz és hideg letapogatás, ez a személyem körülárkolásával járó kisajátítási folyamat – most, a Mimazon étteremben szeretném így hinni – semmiben sem különbözött attól az alaposságtól, ahogy az apja az érdekünkben letagadta és fizikailag is kitakarta a lehetőségeinket, a világnak azt a részét, ahol ma már érthetően semmi dolgunk nem lehet. Hét nap után otthagytam őt.

Az a vicc, hogy azóta kis híján megsüketültem a csendtől. Felajzott ez a lány, de a szó negatív értelmében, csak a rosszat hozta ki belőlem. Érdekes ellencsapásként idővel maga ez a felajzott állapot is szükségletként jelentkezett, úgy működtek a napjaim, mint a legtöbb függőé, rossz, ahogy kezdődik, de mint ez a fájó város, állapotaiban és részleteiben megmutatta a szépségeit is. Csak hát piszok sokat kellett utánajárni mindennek, ami lélegzethez juttathatott. Talán egyedül Horziért nem tettem egy lépést sem, belém szövődött, mint a stressz. Nekem a zaj kellett csak belőle, horkol éjjel, sokat veszekszik, nagyokat nyög dugás közben, csoszog a papucsával. A szükséglet sajnos tartósabbnak bizonyult, mint terveztem.

Mélyre kellett süllyednem, hogy ki legyen elégítve a napi zajszükségletem. A város mind kevésbé felelt meg erre a célra, a forgalom – pedig akkor még Kviet nevét vajmi kevesen ismerhették – már az első év közepére érezhetően gyérült, ráadásul meglassult, a közösségi közlekedésben fokozatosan ritkították a járatok számát – milyen hihető magyarázat volt, hogy az elvándorlás miatt nincs szükség többre, persze hogy elhittük, minden egybevágot a tapasztalatainkkal. Meg aztán minek is az a sok busz, amikor a bevásárlóközpontok közül csak néhány maradt a határokon belül, s azokat nem volt nehéz megközelíteni. Az sem okozott különösebb fennakadást, amikor a két átfutó metróalagutat elrekesztették, bár az intézkedéstől még a graffitisek is úgy megilletődtek, hogy elfelejtették befújni a hálókkaal, horgonyokkal eleve elcsúfított zárófalazatot, mindmáig a teljes keresztmetszetében patyolat tiszta maradt. Ez is jelképe valaminek, gondoltam, de ennyi még nem lett volna elég a különállásom érzékeléséhez, szó szerint mindennek utánajártam. Megfordultam mindenfelé, napokon át úton voltam, hogy megértssem, mi ez a furcsa veszélyérzet, megértssem, miért növekszik bennem és körülöttem a csend. Azt vettem észre, hogy ha sokáig vagyok úton, akaratlanul is ugyanoda érek, ahonnan elindultam, egyetlen centrális térben mozogtam tehát, hogy is lehetne másként, amióta ez a tervezett tündérmese formát öltött, mesterségesen lekerekített kis házánk egy láthatatlan középpont felé tartva zsugorodik. Mintha egy tölcsér peremén kapaszkodnék, minden reggel ezzel keltem, hogy egyelőre bírom tartani magam,

de tudtam, pár hetem, esetleg néhány hónapom van csak hátra, lassan csúszni kezdek én is lefelé, a többi szerencsétlennel, a hipnotikus csúcserő alárendeltjeivel együtt.

Egyik nap a csatorna közelébe akartam jutni, s belső iránytűm alapján a védművonalát követtem, de mindegyre meg kellett torpannom, mert az emlékeim képtelenek voltak megbirkózni a friss benyomásokkal, megszedültem a fejemben kavargó és összecsúszo utcarészletek ingerlő trükkjei miatt. Minden alkalmatlan helyen bukkant föl, félre biccentett fejjel csodálkoztam, hová lettek a látvány megszokott segédpontjai. Egyetlen hely maradt, melyet ünnepi hangulatban közelítettem meg, odavezető utam az utolsó hónapokban zárandoklattá vált: az Alensa és a Morer sarkán lángoló karikákkal hirdette magát egy olcsó pornót kínáló üzlet, már bezárt, de a kirakat árnyékos sarkába állított csóbabák és műanyag torzók, melyek egykor erotikus fehérenműben tündököltek, lemeztelenített, stilizált testtájaikkal olyan erős fényt és önbizalmat árasztottak, hogy még a koszos üvegportál sem volt képes elhomályosítani. Az a mélység, ahonnan szóltak hozzám, mert ezt tették, és egyáltalán nem igéző hangon, hanem mintha éppen a torkuknak esnének – az a kiforrott kétségbeesés hihetetlenül vonzott. Bár a bezárt levegő láthatóan szorosan fogta őket, majd' szétrobbant az üzlet a néma segélykiáltásuk feszültségétől. Ideges ragyogásuk a múlt hőseiről mintázott köztéri szobrokat juttatta eszembe, akik egy fárasztóan unalmas melodráma főszereplői lettek, igazi páriák, akik a nagynál is nagyobb bajban egy-egy korábbi szélhámosságra utaló térképződménnyé degradálódtak, és amelyek épségükkel, ránk cáfoló méreteikkel pillanatok alatt felbosszantották a kóborlókat. Szóval tudtam én, hogy ez egy beteges helyzet, végkiemerülésig álldogáltam a szexshop előtt, belefáradt a szemem is, már műtőlámpákra emlékeztető fényköröket láttam, viszont mindig elkövetkezett egy percnyi boldogság, amikor a torzóknak fejük nőtt és arcuk lett, önzésük is megmutakozott, de nem érdekelt, ugyanis volt valami a vonásaikban, ami a lelket összetartja.

Mint a városunkat, ezt a centrális teret is összefogja egyelőre az aggodalmaskodás, a közös ügy, hogy hallgathassuk egymást. Vicces volt, néhány szóval milyen könnyen életre tudjuk kelteni a reményt, mindegy volt, mit mondunk, nem is néztünk közben egymásra, csak végigélveztük, hogy kisajtottunk egy kis munkazajt a testünkből, éltük az életet. Hálásnak kellett lennem, hogy néhány ismerős megtörtén is mennyi energiát fordít a meggyőzésemre. Aztán, amikor már mindnyájan csak önmagunkkal veszekedtünk, ezt is a négy fal nyújtotta biztonságban, s a kölcsönös tapasztalatok is inkább a közösség ellenében hatottak, embertől már nem számítottam semmi jóra. Horzi is egy ütődött nő, jól kivehető volt, mikor nehezedik el a feje, olyankor teketória nélkül elrohantam otthonról. Az én lakásom, a birtoklás öntudatának maradványai törtek föl belőlem, ennek ellenére a vége felé Horzi kisajátított ott is minden zugot. Mehettem az utcára, egyik lábamat rakni a másik elé. Kicsiny világunkat *egynapos körzeme*k csúfolták, mert egy jó erőben lévő férfi ennyi idő alatt végig gyalogolhat a határán. De ez a túlélési taktika sem vált be, egy nyavalyát akar ironizálni, akinek az alapkérdésévé az válik: mi vonható a megismerés körébe, ha már mindenhol járt? Ha csak az foglalkoztatja, hogy nyílást keressen, átzuhanni vágynak valami idegenbe, a borzongató érintkezés eufóriájáról álmodik. Olyan szavakat motyog magában, hogy: madártávlati kép, meg

hogy: vadászösztön. Emlékszem, egyszer egy újságcikk olvasása közben el kellett gondolkodnom, mi a szerepük az égtájaknak. Máskor meg az fájt, hogy olyan józanul hullik egymásba, vagyis váltja ki a másik hatását ez a két, régebben brutálisabban egyedi jelenség, a naplemente és a napfelkelte, vagy, hogy a mához érve a túlzások világát idézzem, a nappal és az éj. Nem fontos a fény mozgása, az illúzió, a kiagyalt sémák, csak a hangok állnának már össze akármilyen ingatag struktúra szerint, és ha lehet, ebben a kérdésben ne kelljen a másakra várnom. Nehézségeim azonban osztódva szaporodtak. Jellemző volt, hogy heteket vett igénybe annak a feldolgozása, hová lettek a szakmájuknak élő bűnözők, az utca vallásos szenvedéllyel munkálkodó szörnyetegei. Senki sem tudott róluk semmit, és ne mondják nekem, hogy otthon ülnek a kandalló előtt, könyvvel a kezükben, s a fantázia fényes alagútjait járják. Ezer apróság után kellett volna érdeklődni, és nem volt magyarázat. Az embernek így elég hamar odalesz az állékonysága, sétáim előbb bókászássá váltak, majd végleg elmaradtak.

Nagy szarban vagyunk, mondtam egyik reggel Horzinak, aki természetesen semmit nem vett észre abból, mi történik velünk. Kis ceremóniái eleve helyhez kötötték, ha nagy ritkán elindult valahová, máris fontoskodva ráncolta a homlokát. A sok szegény ördög, így emlegette a kintieket, mert hitt abban, hogy a föllélegzés első fejezetében élünk, és nagy jövő vár ránk. Érintetlenül hagyták a Kviet kétélű szavait és pörölyként lecsapó szókapcsolatait visszhangzó újságok, nem zavarta különösebben, hogy a tévében ájulásig unt B kategóriás filmek ismétlései követték egymást, meg a néhány tahót futtató valóságshow-k, melyeknek a keretét megint csak a bezártság adta. Összementünk a mosásban, jegyeztem meg rezignáltan, mire Horzi a ruháimat kezdte nézegetni, azt hitte, valami szűk rám. Hát az volt. Ráordítottam, hogy takarodjon, istenem, hányszor ráordítottam, de ő hangosabban ordított vissza, és becsapott néhány ajtót, belökött pár fiókot, aztán visszajött még ordítani, mert övé kell legyen az utolsó szó. Ezt nagyon szerettem benne, gátlástalanul hangoskodott, én meg hanyatt dőlve élveztem a kézzelfogható, hiperreális létezés ajándékát, szemem pihent, a hallásomra volt szükség, ő, azok az orális ingerek, azok a vokális ritmusok! Sokat veszekedtünk, de azt is meg lehet unni, gépiessé válik, és még a legtompább agyú lány is megérzi, hogy provokálják, hogy használják valamire, kiszáll szépen, elmegy. Horzi elment, kivándorolt az életemből, de messzire ő sem juthatott. Alighogy magamra maradtam, máris rengeteg dolgom akadt, mobiltelefonnal a kezemben váraкоztam, meg se nyikkant persze, én mégis folyton csörögni hallottam, és utána Dina hangja töltötte be az üres lakást, képes voltam utánozni a hangsúlyt és a rá oly jellemző ereszkedő tónust, le-föl járkalva ismétlgettem, amit mondott, és ez jó módszer volt, nem jut nyugvópontra az életem, holnapután, így vagy úgy, eldől a sorsom.

*

Mint a régi kultúrákban a bálványoknak keresett magaslatok, itt nálunk most kő-, vasbeton- és üvegoltárok emelkednek, melyek ráadásul rondák, akár az odvas fogak. Itt a Mimazon tövében határozottan romlott a levegő is, amibe ez a torony bele van szűrve. Ez járt a fejemben, míg Dinát vártam, remegett a térdem, pörgött az

agyamban a sok lehetőség, a büszkeségről lesz-e szó, alku kell-e kötnöm, s milliószor újránéztem a csókszerű felületi érintkezésünk nagyjelenetét, amikor, úgy tűnik időt állóan, mi több, időtlenül, architektonikusan egymásra rétegződünk. És valóban így, hiszen az égig érő torony lábánál kitörlődött belőlem ez a szempont, lényegtelené vált, hogy Dinával valóban hét napig voltunk-e együtt, hogy Kviet uralma két éve teljesült-e ki.

Nem emlékszem Dina érkezésére, a liftben tértem magamhoz, lehajtottam a fejem, a combomhoz szorított kezemet néztem, a viharvert cipőmet, mely bejárta már szűkebb univerzumunk minden szegletét, majd Dina cipőjét, amivel, bár nem látszott mozdulni, úgy hittem, többször is körbejárt engem. A gyorsliftek közti átszállásról sincs emlékem, az étterem előteréről sem, annyira letaglózott a tetőről égbe fűjt üveg buborékban való mozgás, a lépés, ami újra értelmet nyert, mert amit odalent láttam, a város óvatos lüktetése, amiből az elrontott labirintus közeit járva az elmúlt hónapokban már semmit sem érzékeltem – meggyőződtem. És nem az következtetett, amire számítottam, a nyugalom, a beteljesedés, a Mimazon Restaurant végtelenjében letapadt úriás csend, és a csend elviselhetőségének terápiás tapasztalata, hanem a hangzavar még fokozottabb vágya. Leültem a semmi tetejére, holott tudtam, hogy alattam van minden, ami fontos, s amiről már-már azt gondoltam, hogy megszűnt létezni. És közben ott volt, minden ott volt, ahol vakon bóklásztam. Most, vagy nemsokára esznek majd a Jolly's-ban is, a mélységben lévő lakásom alsó és felső szomszédjában is vacsorázni fognak, az idefőnt fogalmazódó istenítéletről, a vesztükről mit sem tudva, köztük és köztem csupán annyi a különbség, hogy ők még nem tudják, amit én ma megtanultam: csak a mozgó elemek ütköznek bele a megoldásba.

Amilyen érzélgős vagyok ezen a kivételes estén, hagyom magam elkábítani. Utálom magam, mert úgy fogalmazok: isten, akinek még meghalni sincs ideje a nagy rohanásban, figyel. Ezért sikerülhet a tér fogalmát kiüríteni, ezért áll meg az idő múlása, ezért a körülöttünk lévő asztaloknál ülők némafilmszerű tátozása, a csend, és aztán ez szívárogo mindenfelé a városban, tekeredik ránk és fojt meg minket. Nézem Dinát, aki kis megerőltetéssel kiválik a csendből, kis híján megragadom a karját, el ne lebegjen itt nekem valahová az űrbe, úgy mozdult, ahogy a fény függetlenné válik a forrásától. Végre meghallom, egy ideje beszélhet már, most ott tart, hogy: *okuljunk a tisztázatlanságokból*. Jó, válaszolom, s szemem közben az étlapon, turbolyakrémléves, citrus meg tápióka, megint ezek a fenti idiómák, ezek a csúfondáros nyelvjátékok, gondolom, majd ismét Dinára figyelek. Hiába, nem értem, egyetlen szavát sem tudom megfelelően értelmezni. Dina többet akart. Akkor régen, két éve, látni akarta az érzéseit, pontosabban azok kiteljesedését, látni, ahogy a formákat, a színt, a fényt lehet, élvezkedve tapintani, mint ha anyagszerűvé válhatna, ha csak rövid időre is. Ezt hallom, és az egészben az a legszomorúbb, hogy ugyanezt akarom én most ezzel a túlságosan biztonságossá tett várossal is, érezni a harmóniáját, a ritmusát, lent megélni, amit mindennek ellenére kínál – de elsősorban legalább még egyszer a zaját befogadni, a síkok szabad illeszkedésének neszét, sűrűlődését, a felületek ütközésének ipari méretű harsogását. Vagy akciózni idefőnt, akár kiszabadítani a Szent Péter halat és a gyöngytyúkot, a kaviárt és az ajókát ebből a súlytalanságból, hogy nagyot csattanva hulljon

vissza minden a helyére. Hiszen itt nem látszik a gyűlölet közvetlen értelme, melyhez pár száz méterrel lejjebb meg se kell erőltetnem magam.

Az üvegfalon túli légritka közeg és a benti kriptahangulat végül kihoz a sodromból, elveszítem a türelmemet. Megkérdem tőle, és akkor most jární fogunk? Dina rám néz, igazi érdeklődéssel, majd halkán mondja, dehogy, csak nekem akarta először elmondani: férjhez megy. Telik az idő, a tekintet állhatatossága ilyenkor a legfontosabb, merev vagyok, könnybe is lábadok. Kénytelen leszek elviselni, hogy Dina most részvétet érez irántam, pedig a háborúban kötött házasságokról nekem mindig az jut eszembe, hogy feldarabolt testeket próbálnak összeilleszteni. Nem mondom el, nehogy azt higgye, vissza akarok vágni. Olyan csend van itt, hogy én is halkán sóhajtok föl: jó, akkor mégiscsak lejutok innen egyszer. Azokkal döglök meg, nem ezekkel.

